

lem. Det er jo aabenbart, at hvad der er Gjenstand for Appæl maa gaa til Overretten, og man behøvede ikke i saa Henseende at give en særlig Regel om Bærningetinget af det Indhold, som § 84 gaar ud paa, der — hvad der er indlysende — sigter til overhovedet at lette de Paagjældende at komme til deres Ret. Og dette, at der tales om en endelig Udblodning, som vel nærmest er det, der har ført det ærede Medlem til at finde Paragrafen noget tvivlsom, forekommer mig let at finde sin Forklaring. Det maa jo nemlig erindres, at der i flere Tilfælde bliver Spørgsmaal om ikke blot en foreløbig Udblodning, det vil sige en à Konto Betaling, som kræver en senere endelig Opgjørelse, men ogsaa om en senere virkelig endelig afsluttende Udblodning, hvor der dog bagefter kan fremtræde Personer, hvis Ret er traaet for nær, uden at der foreligger noget Rettsdektet eller nogen Kjendelse, der kun kan omgjøres ved Appæl. Dette er jo Noget, der kan finde Sted ikke blot, hvor der er privat Skifte, men ogsaa, hvor der er offentligt Skifte. Med Hensyn til det Spørgsmaal, som det ærede Medlem rejste om § 84, er altsaa Svaret simpelt hen dette, at denne Paragraf kun tilsigter at give Regler for Bærningetinget for de Tilfælde, hvor der overhovedet kan være Spørgsmaal om at rejse Sag i første Instans.

Lb. Nielsen: Det er af en foregaaende Taler bemærket, at dette Lovforslag i Hovedsagen er af juridisk Indhold; men ikke desto mindre er det et Lovforslag, som i alt Fald saa godt som hele den besiddende Befolkning i det mindste en Gang i sit Lov kommer i Berøring med, altsaa et Forslag, som har en stor og indgribende Betydning. Jeg tror derfor ikke, at den ærede Justitsminister, hvor velvillig man end kan se paa Lovforslaget, — og jeg skal komme til at vise, at jeg i mange Punkter gjør det — kan vente, at dette Lovforslag kan føres til Ende i denne Samling. Thi det forekommer mig at ville være virkelig noget næsten Extraordinært, at et saadant Lovforslag af saa stort et Indhold kunde nu føres igjennem paa 8 Dage (Stemmer: 4!) eller maaske paa 4 Dage, et Lovforslag, som har saa stor Betydning for hele den menige Befolkning! Og jeg skal heller ikke negte, at jeg ikke ret vel kan afstaa fra den Tanke, at Sportellovgivningen i Grunden bør ordnes samtidig. Det kan vel være, at Sportellovgivningen efter Theorien ikke hører hjemme i denne Lov; men der kan jo komme en Sportellovgivning samtidig med denne Lov. Den ærede

Justitsminister bemærkede ganske rigtig, at ved § 90 er Beien ryddet for Sportellovgivningen, og det er meget sandt, thi en saadan Bestemmelse maa naturligvis til, inden Sportellovgivningen overhovedet kan ordnes. Men jeg ser til Gjen gjæld ikke, at der er det Ringeste i Beien for, at der samtidig med denne Lov kan komme en anden Lov, som ordner dette Forhold, og det er, hvad jeg for min Part ønsker, og jeg tror, at hele Befolkningen vil sætte Pris derpaa. Jeg skal i Overrigt erkende, at Loven i theoretisk Henseende er et meget stort Fremskridt, og den vil vist ogsaa være det paa det enkelte praktiske Omraade. Jeg har ikke villet tilbageholde denne Bemærkning, saa meget mindre, som jeg i det Stykke er fuldstændig uenig med, hvad det ærede Medlem for Sørg lige over for (Alberti) udtalte, thi jeg tror, at han staar vel meget paa det konservative Standpunkt paa dette Punkt. Jeg tror, at der gjøres et Fremskridt ved Loven, og den er væsentlig baaren frem af Fremskridtsmændene i den juridiske Verden. Det ærede Medlem var utilfreds med det hele Af snit, der handler om privat Skifte, i hvilken Henseende for Overrigt den høitærede Justitsminister allerede har imødegaaet ham. Saa vidt jeg opfattede det ærede Medlem, troede han, at denne Lov særlig kunde være farlig for de Umyndige. Jeg er ikke af den Mening. Jeg tror i alt Fald, at den Del af Befolkningen, jeg har haft mest Leilighed til at færdes imellem, nemlig Landboerne, ville sætte meget stor Pris paa den Bestemmelse, at naar alle Arvinger kunne blive enige, kan Doet overdrages dem selv til Bestyrelse. Det tror jeg virkelig er en Bestemmelse, som vil bevirke ikke ringe Tilfredshed. Thi det vil mange Steder virke til, at Eiendomme, der ellers sælges, ikke blive solgte. Naar Eiendommen sælges, indgaa Midlerne jo i Overformynderiets Kasse i Kjøbenhavn, men jeg tror, at man vil hellere beholde Pengene, end at de skulle indgaa der. Altsaa tror jeg, at denne Bestemmelse vil virke til ringe Tilfredshed. Disse Uttringer har jeg ikke villet tilbageholde. Det forundrer mig, samtidig med at den høitærede Justitsminister udtalte sig saa stærkt imod at ordne Sportellovgivningen i denne Lov, at han dog i § 77 ordner en Stump deraf, en Stump, som endda maaske nærmere vil have et Tab af 100,000 Rb. for Statskassen til Følge, end 50,000 Rb., hvilket jeg i og for sig ikke har Noget imod; det ligger vel derimellem. Det forekommer mig ogsaa, at denne Del af Sportellovgivningen bør lægges hen til en særlig Lov, naar det overhovedet skal adskilles fra denne Lov. Det er omtrent det, jeg